

POSTANOWIENIE SĄDU (siódma izba)

z dnia 23 maja 2011 r.*

W sprawie T-226/10

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej, z siedzibą w Warszawie (Polska),
reprezentowany przez H. Gruszecką oraz D. Pawłowską, radców prawnych,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez G. Brauna oraz K. Mojzesowicz,
działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2010) 1234 z dnia 3 marca 2010 r., wydanej na podstawie art. 7 ust. 4 dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 108, s. 33), w której instytucja ta nakazała polskiemu organowi regulacyjnemu w dziedzinie usług telekomunikacyjnych

* Język postępowania: polski.

i pocztowych wycofanie dwóch zgłoszonych projektów środków dotyczących hurtowego rynku wymiany ruchu IP (IP tranzyt) (sprawa PL/2009/1019) oraz hurtowego rynku wymiany ruchu IP (IP peering) z siecią Telekomunikacji Polskiej S.A. (TP) (sprawa PL/2009/1020),

SĄD (siódma izba),

w składzie: A. Dittrich, prezes, I. Wiszniewska-Białecka i M. Prek (sprawozdawca), sędziowie,

sekretarz: E. Coulon,

wydaje następujące

Postanowienie

Stan faktyczny i postępowanie przed Sądem

- ¹ Niniejsza skarga została wniesiona w dniu 14 maja 2010 r. w imieniu strony skarżącej, Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej (który to urząd jest zwany dalej „UKE”), przez Hannę Gruszecką oraz Dorotę Pawłowską.

- 2 Pismem sekretariatu z dnia 16 listopada 2010 r. strona skarżąca została wezwana do wyjaśnienia kwestii, czy radcy prawni, którzy w jej imieniu podpisali skargę, w chwili jej wniesienia byli z nią związani stosunkiem pracy. Strony postępowania zostały również wezwane do zajęcia stanowiska w przedmiocie prawidłowości skargi pod względem formalnym w odniesieniu do art. 19 akapity trzeci i czwarty statutu Trybunału Sprawiedliwości, art. 21 akapit pierwszy tego statutu, art. 43 § 1 akapit pierwszy regulaminu postępowania przed Sądem oraz postanowienia Trybunału z dnia 29 września 2010 r. w sprawach połączonych C-74/10 P i C-75/10 P EREF przeciwko Komisji, niepublikowanego w Zbiorze, w przypadku, gdyby radcy prawni, którzy podpisali skargę w imieniu strony skarżącej, w chwili jej wniesienia byli związani z ową skarżącą stosunkiem pracy.
- 3 Strona skarżąca i Komisja Europejska przedstawiły swe uwagi w wyznaczonym im na to terminie.
- 4 Ze względu na to, iż skład izb Sądu został zmieniony, niniejsza sprawa została przydzielona jego siódmej izbie.

Żądania stron

- 5 Strona skarżąca wnosi do Sądu o:
 - stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania.

6 Komisja wnosi do Sądu o:

— odrzucenie skargi jako częściowo niedopuszczalnej, a w każdym razie oddalenie jej w całości jako bezpodstawnej;

— obciążenie strony skarżącej kosztami postępowania.

W przedmiocie dopuszczalności

7 Zgodnie z brzmieniem art. 113 regulaminu postępowania przed Sądem ten ostatni może w każdym czasie, po wysłuchaniu stron, stwierdzić z urzędu, że skarga jest niedopuszczalna ze względu na bezwzględne przeszkody procesowe. Decyzja ta jest podejmowana zgodnie z art. 114 § 3 i 4 tego rozporządzenia.

8 Artykuł 114 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem stanowi, że pozostała część postępowania odbywa się ustnie, chyba że Sąd zadecyduje inaczej. W niniejszej sprawie Sąd uznaje, że po zapoznaniu się z aktami sprawy ma wystarczającą wiedzę, aby orzec w przedmiocie wniosku bez otwierania procedury ustnej.

Argumenty stron

- 9 W swej odpowiedzi na zadane przez Sąd na piśmie pytania strona skarżąca przede wszystkim stwierdza, że radcy prawni, którzy wnieśli skargę, są niezależni od strony skarżącej mimo tego, iż pozostają z UKE w stosunku pracy. Twierdzenie to opiera ona na tym, po pierwsze, że zgodnie z polskimi przepisami to dyrektor generalny UKE – a nie Prezes UKE – jest upoważniony do dokonywania czynności związanych z nawiązaniem, trwaniem i ustaniem ich stosunku pracy; po drugie, że stanowiska radców prawnych są umieszczone w grupie stanowisk samodzielnych podległych bezpośrednio dyrektorowi generalnemu UKE; po trzecie, że w zastosowaniu przepisów ustawy o radcach prawnych radca prawny wykonujący zawód w ramach stosunku pracy zajmuje samodzielne stanowisko podległe bezpośrednio kierownikowi jednostki organizacyjnej. Strona skarżąca podkreśla również, że fundamentem zawodu radcy prawnego jest jego niezależność. Radca prawny zatrudniony w ramach umowy o pracę nie jest zatem w żaden sposób związany treścią poleceń służbowych.
- 10 Wobec tego skarżąca twierdzi następnie, że nie ma potrzeby udzielania odpowiedzi na drugie zadane przez Sąd pytanie. Tytułem ewentualnym podnosi ona, że okoliczności faktyczne sporu, w którym wydano ww. w pkt 2 postanowienie w sprawie EREF przeciwko Komisji oraz wyrok Trybunału z dnia 14 września 2010 r. w sprawie C-550/07 P Akzo Nobel Chemicals i Akros Chemicals przeciwko Komisji i in., Zb.Orz. s. I-8301, różnią się diametralnie od okoliczności faktycznych niniejszego przypadku. W tym względzie należy zauważyć, że w ww. sprawach Trybunał przyjął za podstawę swego rozstrzygnięcia zależność gospodarczą adwokatów czy radców prawnych wobec zatrudniających ich przedsiębiorców, a także fakt wpływania poprzez zajmowane przez nich stanowiska zarówno na komercyjną działalność, jak i strategię handlowe ich pracodawców. W niniejszym przypadku rola radców prawnych sprowadza się zaś tylko i wyłącznie do świadczenia pomocy prawnej poprzez reprezentowanie w sprawach sądowych na podstawie udzielonego przez stronę skarżącą pełnomocnictwa.

- 11 Zdaniem Komisji fakt, że między stroną skarżącą a radcami prawnymi, którzy wnieśli skargę w jej imieniu, istnieje stosunek pracy, skutkuje tym, iż skargę tę należy odrzucić jako w oczywisty sposób niedopuszczalną.

Ocena Sądu

- 12 Zgodnie z brzmieniem art. 19 akapity pierwszy, trzeci i czwarty statutu Trybunału Sprawiedliwości, mającego, zgodnie z jego art. 53, zastosowanie do Sądu:

„Państwa członkowskie i instytucje Unii reprezentuje przed Trybunałem Sprawiedliwości pełnomocnik, ustanawiany dla każdej sprawy; pełnomocnika może wspomagać doradca albo adwokat lub radca prawny.

[...]

Inne strony muszą być reprezentowane przez adwokatów lub radców prawnych.

Jedynie adwokat lub radca prawny uprawniony do występowania przed sądem państwa członkowskiego lub innego państwa, które jest stroną Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym, może reprezentować lub wspomagać stronę przed Trybunałem”.

- 13 Jak wynika z art. 1 ust. 2 dyrektywy Rady 77/249/EWG z dnia 22 marca 1977 r. mającej na celu ułatwienie skutecznego korzystania przez prawników ze swobody świadczenia usług (Dz.U. L 78, s. 17) zmienionego załącznikiem II Aktu dotyczącego warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej,

Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej (Dz.U. 2003, L 236, s. 257), za prawnika świadczącego usługi prawne [„avocat”] uznać należy osobę uprawnioną do prowadzenia w Polsce działalności radcowskiej (radca prawny) lub adwokackiej (adwokat).

- 14 Zgodnie z art. 21 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości „wniesienie skargi do Trybunału Sprawiedliwości następuje poprzez skierowanie jej w formie pisemnej do sekretarza Trybunału[; skarga musi zawierać nazwisko i adres zamieszkania skarżącego oraz charakter, w jakim występuje osoba podpisująca [...]”.
- 15 Zgodnie z art. 43 § 1 akapit pierwszy regulaminu postępowania przed Sądem „oryginał każdego pisma procesowego podpisuje pełnomocnik albo adwokat lub radca prawny strony”.
- 16 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem z przytoczonych w pkt 12, 14 i 15 powyżej przepisów, a w szczególności z użycia pojęcia „reprezentowane” w art. 19 akapit trzeci statutu Trybunału Sprawiedliwości, wynika, że aby wnieść skargę do Sądu, „strona” w rozumieniu tego artykułu nie może działać sama, lecz musi uciec się do skorzystania z usług osoby trzeciej, uprawnionej do występowania przed sądem państwa członkowskiego lub państwa, które jest stroną Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG) (zob. postanowienie Sądu z dnia 19 listopada 2009 r. w sprawie T-94/07 EREF przeciwko Komisji, niepublikowane w Zbiorze, pkt 14 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 17 Wymóg zwrócenia się do osoby trzeciej odpowiada tej koncepcji roli adwokata czy radcy prawnego, zgodnie z którą postrzegany on jest jako współpracownik wymiaru sprawiedliwości, którego zadanie polega na zapewnianiu, przy zachowaniu całkowitej niezależności i w nadrzędnym interesie wymiaru sprawiedliwości, obsługi prawnej, której potrzebuje klient. Koncepcja ta jest zgodna z tradycjami prawnymi wspólnymi państwom członkowskim i widoczna jest również w porządku prawnym Unii Europejskiej, co wyraźnie wynika z art. 19 statutu Trybunału Sprawiedliwości

(ww. w pkt 16 postanowienie z dnia 19 listopada 2009 r. w sprawie EREF przeciwko Komisji, pkt 15).

- 18 W niniejszym przypadku należy przede wszystkim przypomnieć, iż powoływanie się przez stronę skarżącą na wynikający z przepisów ustawy o radcach prawnych wymóg niezależności nie może samo w sobie wystarczyć do wykazania tego, że H. Gruszecka oraz D. Pawłowska były uprawnione do reprezentowania jej przed Sądem. Pojęcie tej niezależności zostało bowiem określone nie tylko w sposób pozytywny, w odniesieniu do dyscypliny zawodowej, lecz również w sposób negatywny, czyli poprzez brak stosunku pracy (zob. podobnie ww. w pkt 10 wyrok w sprawie Akzo Nobel Chemicals i Akcros Chemicals przeciwko Komisji i in., pkt 44, 45; ww. w pkt 2 postanowienie z dnia 29 września 2010 r. w sprawie EREF przeciwko Komisji, pkt 53).
- 19 Następnie należy stwierdzić, że strona skarżąca przyznaje, iż H. Gruszecką oraz D. Pawłowską łączy z UKE stosunek pracy. Wskazuje ona w tym względzie, że dyrektor generalny UKE „decyduje o [ich] zatrudnieniu, warunkach pracy i rozwiązaniu z [nimi] stosunku pracy”.
- 20 Wreszcie strona skarżąca stoi na stanowisku, że zadaniem UKE jest obsługa Prezesa UKE w zakresie wykonywania przez niego powierzonych mu w ustawie zadań.
- 21 Wobec tego, zakładając nawet, że można wprowadzić wyraźne rozróżnienie między Prezesem UKE a UKE, a także, że strony skarżącej nie łączy formalnie z jej radcami prawnymi stosunek pracy, nie ulega wątpliwości, że wymogi określone w ww. w pkt 16 i 17 orzecznictwie nie zostały w niniejszym przypadku spełnione. Istnienie związku zależności w ramach UKE – choćby wobec jego dyrektora generalnego – podczas

gdy wyłącznym zadaniem tego urzędu jest obsługa strony skarżącej, skutkuje bowiem stopniem niezależności mniejszym niż ten, z jakiego korzysta radca prawny lub adwokat prowadzący działalność w ramach niezależnej od swego klienta kancelarii.

- 22 Bez wpływu na ten wniosek pozostają dokonane przez stronę skarżącą odesłania do polskiej ustawy o radcach prawnych. Jak bowiem zostało podkreślone w pkt 18 powyżej, sam fakt istnienia dyscypliny zawodowej nie wystarcza do wykazania tego, że spełniony został wymóg niezależności. Ponadto, zgodnie z orzecznictwem, wykładni przepisów regulujących kwestię reprezentacji przed Sądem stron nieuprzywilejowanych należy dokonywać w miarę możliwości w sposób autonomiczny, bez powoływania się na prawo krajowe (ww. w pkt 16 postanowienie z dnia 19 listopada 2009 r. w sprawie EREF przeciwko Komisji, pkt 16).
- 23 Z powyższego wynika, że stosunek pracy łączący H. Gruszecką i D. Pawłowską z UKE wyklucza reprezentowanie przez nie strony skarżącej przed Sądem.
- 24 Wobec tego, że względu na to, że skarga wszczynająca postępowanie w niniejszej sprawie została podpisana przez H. Gruszecką i D. Pawłowską, nie została ona wniesiona zgodnie z art. 19 akapity trzeciej i czwartej oraz art. 21 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości, a także art. 43 § 1 akapit pierwszy regulaminu postępowania przed Sądem.
- 25 Skargę tą należy zatem odrzucić jako niedopuszczalną.

W przedmiocie kosztów

- ²⁶ Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ strona skarżąca przegrała sprawę, zgodnie z żądaniem Komisji należy ją obciążyć kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (siódma izba)

postanawia, co następuje:

- 1) **Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.**
- 2) **Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej zostaje obciążony kosztami postępowania.**

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 23 maja 2011 r.

Sekretarz
E. Coulon

Prezes
A. Dittrich